

Primož Čučnik: *Mikado* – utemeljitev za Veronikino nagrado 2012

Čučnikova sedma pesniška zbirka *Mikado* (Študentska založba, Ljubljana 2012) je programska, na kar nas napeljuje že naslov. Knjiga namreč sledi igri *Mikado*: osnova te igre pa je, da igralec pobira palčke, ki so raztresene po neki površini, ne da bi pri tem premaknil katero koli drugo palčko. V igri je 1, 5, 5, 15, 15 paličic, v knjigi je prav toliko pesmi. Avtor v *Predigri* k tej knjigi poudarja – v skladu s pravili te igre – , da »nekatero paličice/pesmi so vredne več od drugih (1>5>15)«. Tako nam avtor že na začetku razkrije strukturo knjige in postavitev le-te, bolj prikrito pa poudari tudi ludistično plat poezije. In prav ta plat je tokrat pri Čučniku vzeta zelo zares, saj igra v tej poeziji ni mišljena kot eksperiment, kot igračkanje ali preigravanje, temveč kot težnja, težnja *kako* (nekaj) povedati, *kako* (nekaj) ubesediti. Če sledimo Čučnikovemu pesniškemu opusu, ki se je začel razvijati z izidom prvenca *Dve zimi* (leta 1999), opazimo, da *kaj* (povedati) zamenja *kako* (povedati) in da ta princip najbolj izrazito in dovršeno prihaja v ospredje prav v knjigi *Mikado*. Še več, je najbolj tematiziran in domišljen kot celota, ki se kaže kot stvarnost, mnogokrat izločena iz neposrednega vidnega polja. Kajti, kot pesnik zapiše, »UHO je igra. / Uho je igra, ki sliši. / Uho je igra, ki sliši hrup sveta.« In malo naprej: »Kozmična igra. Kozmos sam po sebi je (glasbena) kompozicija.« Čučnik tako v nasprotju z mnogimi poetikami iz naše (pol)pretekle pesniške tradicije, ki glorificirajo bodisi eksistenco bodisi čustva, stavi na nov organ – uho. Igra pa mu pri tem omogoča, da kljub abstraktnosti in kakofonosti, ki jo prinaša (pri)sluh, na star, a hkrati svež način govori o svetu, tako fizičnem kot tudi metafizičnem. Svet je zvok, če sledimo drugačni tradiciji dojemanja sveta. V tem je Čučnikova knjiga *Mikado* nadaljevanje filozofsko-pesniškega iskanja, ki se kot preplet glasov, jezikov, citatov, besed, zvenov in hrupa izteče v nedokončano, povsem odprto pesniško partituro, pripravljeno za izvajanje v bralčevi glavi ali pa kot kompozicija za pesniški dogodek. Skratka, *Mikado* je Čučnikov *post* obračun z modernizmom, je njegovo sklepno poglavje, logičen zaključek.